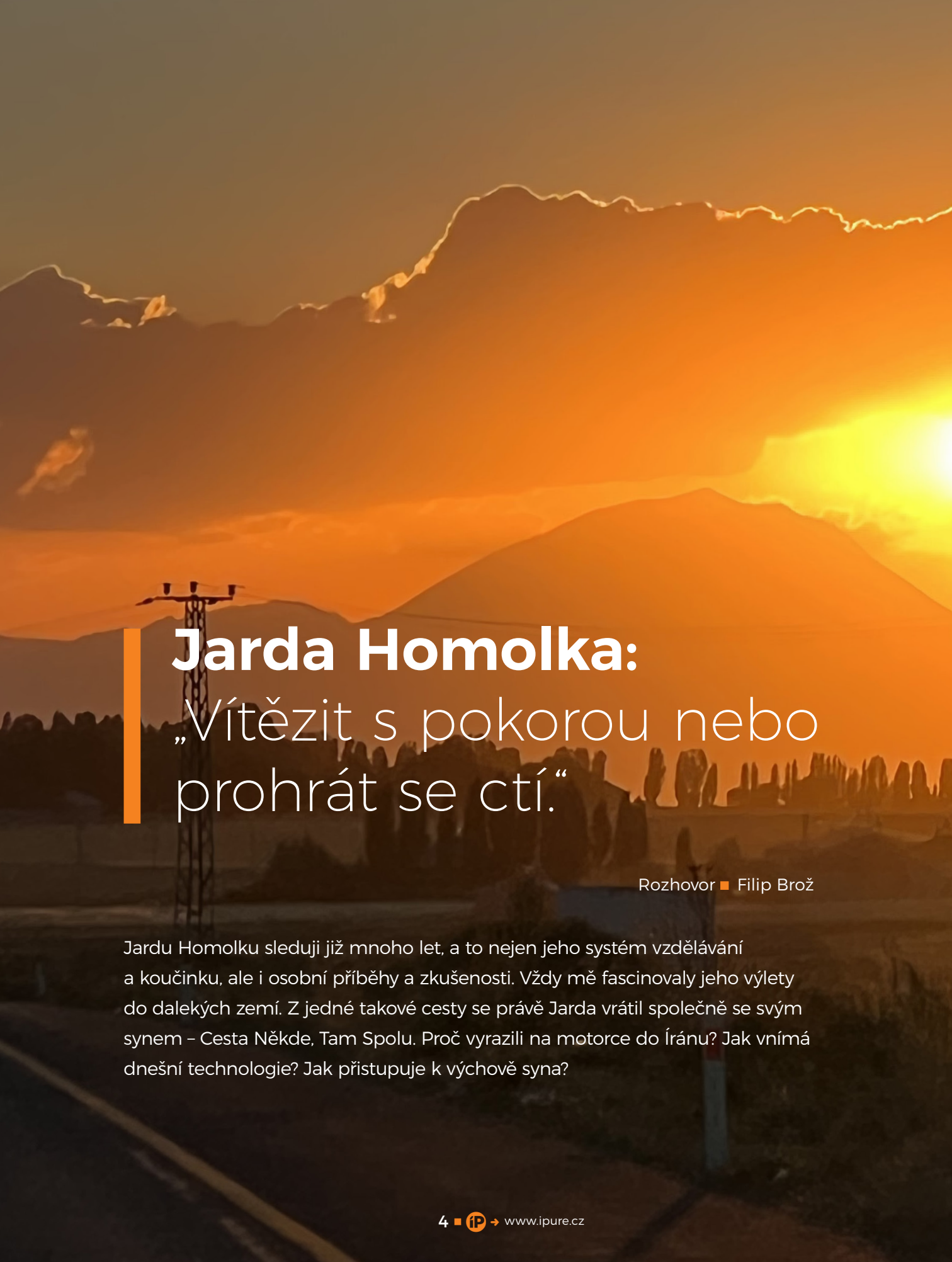

Jarda Homolka:

„Vítězit s pokorou nebo prohrát se ctí.“

Rozhovor ■ Filip Brož

Jardu Homolku sleduji již mnoho let, a to nejen jeho systém vzdělávání a koučinku, ale i osobní příběhy a zkušenosti. Vždy mě fascinovaly jeho výlety do dalekých zemí. Z jedné takové cesty se právě Jarda vrátil společně se svým synem – Cesta Někde, Tam Spolu. Proč vyrazili na motorce do Íránu? Jak vnímá dnešní technologie? Jak přistupuje k výchově syna?

Jardo, právě jste se se synem vrátili z cest na motorce po Turecku a dalších zemích. Jaké to bylo? Věřím, že jste museli zažít mnohá dobrodružství...

Začnu tedy od konce na Cestě Někde, Tam, Spolu, jak se tenhle nápad jmenoval, jsme byli 30 dní. Původní záměr byl jet naším bydlíkem Mitsubishi L300 4x4. Ale ten se mi nakonec nepodařilo dát do stavu, aby to s námi zvládl. Tři dny před odjezdem jsme se tedy rozhodli „TO“ nevzdat právě kvůli problémům s bydlíkem a dát „TO“ na motorce BMW GS 1200. Na té mám už naježděno na podobných cestách přes 100 000 km. V tomhle tempu, ve dvou se to myslím normálně nedělá. ☺ My jsme to tak udělali.

Synovi bude v říjnu 15 let. Myslím, že kdyby si nic z téhle cesty neodnesl, tak na hodiny a hodiny na tandemu motorce určitě nezapomene. ☺

Cílová země a bod obratu měl být v Íránu ve městě Bandar Abbas – oblasti barevných masek (foto). Další cíl měl být návrat přes Irák, kde jsem nikdy nebyl: „Když už jsme tady, proč ho nepoznat.“ Ale bylo tolik nejistoty při téhle cestě, že nějaké „dokonalé plánování“ nebylo k ničemu. Celý tenhle nápad stál na tzv. operativní strategii, jak ji používá armáda nebo kontraktoři velkých firem.

Ani Bandar Abbas, ani Irák jsme nakonec nedokázali. Udělali jsme pro TO oba skutečně maximum

v daných podmínkách. Říkáme tomu: „Vítězit s pokorou nebo prohrát se ctí.“

To je rozdíl mezi ambicemi, možnostmi a pohybem v realitě. Tahle cesta byla od samého začátku nejistá. Jejím cílem nebyla ani konkrétní místa, ani výkony. Cílem Někde, Tam, Spolu bylo, tak jak název napovídá, zvládnout spolu nové prostředí, nové situace, změny podmínek, někde tam – vlastně jedno kde.

Írán – Persie je moje oblíbená část světa. Vždycky jsem ji chtěl se synem navštívit, ale podmínky se teď ve světě mění tak rychle a nečekaně, že když to šlo i s tím minimem udělat, šli jsme do toho. Teď, když to jde, i když za těchto podmínek, jaké jsou, uvidíme, co zvládneme s tím, co máme a umíme. Něco nového se naučíme, víc si snad porozumíme. A poznat líp svůj pohled na Svět. To byl hlavní cíl.

Plán B byla nejméně Xerxova a Dareova Persepolis, kterou jsme zvládli a přidali k ní ještě Shiraz. Úžasné místo na jihu Íránu. Irák jsme tedy alespoň objeli těsně u hranic v nekonečných serpentínách s typologicky i lidsky jinými lidmi, než jsou Peršané ze středu Íránu. S Kurdy, fajn lidmi, ale jinými. S jinými hodnotami, jinými cíli, jiným přístupem. Ale tady viděl můj syn, že dohodnout se dá skoro s každým, pokud se zvolí vhodná forma a přístup.

To bylo dalším cílem Někde, Tam, Spolu. Naučit syna se dohodnout, najít řešení s lidmi, jací jsou, tam kde jsou, bez ideálů, bez tzv. správných postupů. Funkčně, výhodně pro všechny strany s možností spolu dál spolupracovat. Rychle rozpoznat ty, kdo chtějí pomoci pro svůj dobrý pocit. Těm je potřeba upřímně poděkovat. Dále rozeznat ty, co chtějí pomoci, jen když je v tom příležitost i pro ně. S těmi je třeba vyjednávat. A hlavně rozeznat ty, kdo chtějí naši situaci jen využít, nebo dokonce zneužít. Na ty si dát velký pozor.

To, myslím, ve svém věku zvládl doopravdy dobře i přes počáteční zábrany, nejistoty. Nakonec zařizoval vše kolem hledání cesty, ubytování, hraničních přechodů sám. 😊

Přivezl si domů spoustu kontaktů ze všech zemí, kterými jsme projížděli. Nejprve jasan instagramové ale i osobní kontakty s muži a ženami mladšími, jeho věku, ale i se staršími zajímavějšími se o cestování, fotografování, bojové sporty, startupy. 😊 Uvidíme, jak s touhle novou sítí vztahů naloží.

Vrátím se na začátek cesty. Víím, že tahle expedice není první, ale rozhodně jsi se synem takhle daleko vyjel poprvé, že?

Cestujeme se synem už roky. Ale byl mladší, byl spíš účastník než člen realizačního týmu. Už viděl

celou východní i západní Evropu. Byl na Západní Sahaře na Obratníku Raka. Byl na Kavkazu, kde s námi skončil u ruského soudu, který nakonec pro nás dopadl víc než dobře. Byl na Pamíru, v Gruzii, Arménii, Náhorním Karabachu. Ale na motorce jsme spolu zatím byli nejdál před touto cestou na Korsice před dvěma roky a dali si tam i výstup na Monte Chinto. V loni jsme bydlíkem dali Sicílii i s naším psem a výstup na sopku Stromboli. Ale letos poprvé byl v roli sparingpartnera v double teamu, přímo zapojený od samého začátku do úplného konce s plnou odpovědností.

Jak probíhala příprava? Stále používáš myšlenkové mapy? Proběhlo vše dle prvotní přípravy?

Příprava byla rychlá a intenzivní. Nejprve jsme připravovali bydlík. Ten nakonec nevyšel, tak redukce všeho na minimum tak, aby se to dalo zvládnout uložit na motorku. I tak jsme měli zas i věci navíc. 😊

Zvláštní kapitolou je trasování. Jsem stará škola – boomer – jak si ze mě ten můj puberták dělá randu. Mám rád papírové mapy s pevným měřítkem. Líp se mi s nimi pracuje v představách. Odhad vzdáleností, času, nároků na zvládnutí. Stejně jako s myšlenkami v myšlenkových mapách na papíře se mi s nimi pracuje líp. Jasan, druhým krokem je digitalizace,

přenesení tras do navigace. Ale papírové mapy i deník z cest mám vždy s sebou. I s místními se nad nimi lépe pracuje a orientuje než na Googlu. 😊 Ne že by tam technologie nevyužívali, jsou na tom stejně jako my, mladí i starší. Takže vždycky papírová mapa, barevný fix, mobilní telefon s překladačem a vše šlo skoro snadno.

Měli jste sebou nějaká zařízení Apple či jinou techniku? Můžeš se při cestách spolehnout jen na iPhone například při navigaci?

Jsem fanoušek Applu. Letos poprvé jsem při veškerém fotografování a filmování, vlastně i postprodukci, vsadil na iPhone 13 Pro. Můj syn v tom jede taky tak nějak, dědí starší modely. Letos se rozhodl natočit dokument o naší společné cestě a odprezentovat ho po dohodě s panem učitelem ve škole kamarádům. Chtěl jsem si původně udělat radost ke svým narozeninám, které jsme spolu oslavili na cestě, kompaktem Leica. Udělal jsem si tedy radost tím, že jsem daroval synovi také nový iPhone 13 Pro. Tak uvidíme, jaký dokument to bude. A dvě kamery a „čtyři oči“ jsou základem spolupráce v double teamu.

Navigace iPhoneem v teplotách nad 40 °C a v plném slunci je problém. Dalším velkým problémem jsou náklady na data v Íránu s naší kartou SIM. Íránskou

Jsem fanoušek Applu. Letos poprvé jsem při veškerém fotografování a filmování, vlastně i postprodukci, vsadil na iPhone 13 Pro.

SIM se nám podařilo sehnat až po několika dnech s pomocí místních. Vlastně nám darovali svoji kartu.

Používali jste nějaké speciální aplikace?

Používám to, co mi Apple nabízí. Jsou skvělé, dobře ovladatelné a pro potřeby deníku z cest 100% dostačující. Někdy si dopravím fotografie pro sociální sítě pomocí šablon – šetřím tím čas – ve Snapseedu.

Jak vlastně ty aktuálně vnímáš technologie. Myslíš, že nám stále pomáhají, nebo jsme na nich závislí?

Aktuální technologie jsou výborný sluha, velice špatný pán. Ber to jako nadsázku. Ano, závislost

na sociálních médiích je velická. I tady v Íránu a všech zemích, které jsme museli projet, je standardem společně stráveného času „lidí spolu, každý na svém mobilu“... Všude a za všech okolností. Není-li co dělat jiného, jsme na síti... Mladí, střední i jetí... 😊

Hledáme-li něco, tak to hledáme na internetu, neptáme se místních znalých skutečnosti... To je myslím taky škoda... Sbíráme cizí pohledy na svět jako pravdu, místo toho, abychom se učili svět vnímat vlastníma očima. Tady bylo fajn sledovat syna, jak si dělá vlastní názory na kulturu, hodnoty, chování lidí na ulici v Íránu, jak testuje svoje úsudky... Snad ho jen nepodvedou média tak, jak se jim to běžně daří s námi...

Hodně jsem sledoval tvou výchovu syna a různé přístupy. Jak to aktuálně vnímáš?

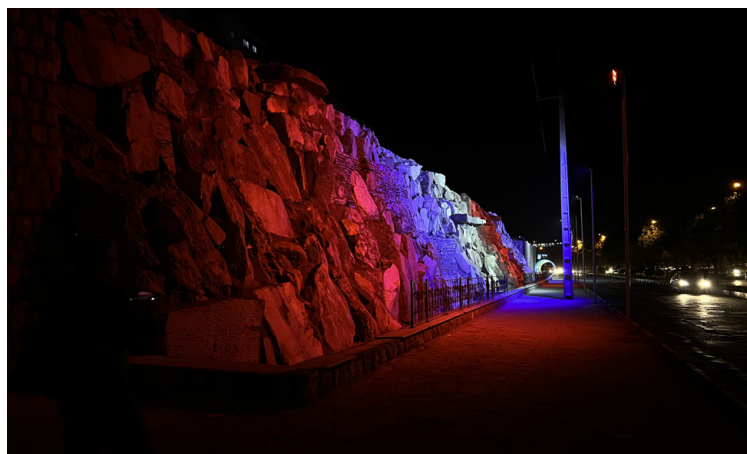
Od mala je spíš vedený, trénovaný, než vychováváný – vycvičený. V rámci schopností a vždy kousek

víc, než už zvládl. Učí se chovat a jednat vlastně na základě svých výsledků a zpětné vazby s trenérem – tátou nebo mámou.

Trénujeme vlastně jednoduché věci. Překonávání překážek. Překonávání odporu. Překonávání sebe sama. Tvorbu produktivních týmových vztahů. Nejen v běžném životě, ale i ve škole, a ve sportu, kterému se od mala věnuje, a který je, myslím, největší příležitostí pro rozvoj všech těchto schopností. A jasně vzorem... Vidí mě, svoje velké sourozence, naše kamarády v akci. To není o povídání o tom, jak by se to mělo, to je o pohybu v realitě. Trénujeme tedy zvládání různých situací, zvládání svých nálad. Schéma je jednoduché:

- Pokračuj v tom, co ti opakovaně funguje.
- Začni s tím, co zlepší tvou funkcionalitu.
- Přestaň s tím, co ti brání dostat se tam, kam chceš nebo potřebuješ.
- A jasan, vše postavené na systému Fair Play

Trénujeme vlastně jednoduché věci. Překonávání překážek. Překonávání odporu. Překonávání sebe sama. Tvorbu produktivních týmových vztahů.

hodnot. Už jsem to tu zmínil – Vítězit s pokorou, prohrát se ctí = Dobré jméno.

Jak vůbec reagoval na celou cestu? Plánujete něco dalšího?

Určitě zvládl všechny překážky, které jsme spolu museli zvládnout s velmi dobrým výsledkem. Blbě nálady, na ty nebyl ani moc čas, ani energie. Museli jsme toho hodně řešit, byl u všeho 1:1. Říká, že to bylo OK. A jasan, jak jsme se vrátili do Řecka, už chtěl víc a víc domů.

Budoucnost by se mu teď líbila víc tak, že bychom jeli každý na své motorce, a to se mu nezdívá. Vlastně to první, co druhý den ráno udělal, nebylo, že by zapnul PS a začal mastit hry, které měsíc nemastil. Vzal si svoji motorku 125 ccm a dojel za námi se psem po polních cestách na pumpu na kafe.

Používáš nejen na cestách, ale i při konzultacích či osobním životě nějaké speciální workflow?

Jsem už 30 let na volné noze. Dělán vzdělávání. Vymyslel jsem takový svůj systém devíti kvalit a schopností osobnosti, jak zvládat dlouhodobě to, co je třeba. Učil jsem se hodně ze sportu, od kamarádů z armády, z vlastních chyb, od mých účastníků workshopů... Workflow mám. Říkám mu Jízdní řád.

Skoro deset let za minulého režimu jsem se živil jako strojvedoucí lokomotiv.

Mám seznam okruhů aktivit a úkolů nutných pro chod mé firmy. Zatím to funguje 30 let, uvidíme. Tedy Co, kdy musí být a s jakým výsledkem. K tomu mám přidělené konkrétní dny a hodiny v týdnu. A jasně, vznikají i nové nejen plánované úkoly a aktivity. Ale ty vždycky musí mít nejen definovaný cíl, ale i zdroje, pozornost... Proto zas všechno ve vizuálu. Myslím tedy nejen úkol, tj. řádek na seznamu, ale i dostupný čas a energie v kalendáři. A vyjednávám. A vyjednávám tak, aby se vše dalo splnit v nej kvalitě a v čase s přijatelnými náklady. To je podnikání.

K tomu ještě vedu dvakrát týdně fyzické tréninky vitality pro starší a pokročilé. Sám dál na sobě makám a studuju. Poslední tři roky mám po týdnu střídavou výchovu svého syna a den má jen 24 hodin. Tak mi nikdy žádná upozornění neodvádějí pozornost. Ale já se tam, kam chci, vrátím v pravidelných časech.

Tvoje nejoblíbenější zařízení Apple a aplikace?

Jsem nadšený fotograf a filmař s iPhone 13. Ale na veškerou práci mi nestačí, tak mám ještě MacBook Air M1 (2020)... Kvůli týmové spolupráci a sdílení hodně využívám Google Suite.